

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Štěpána Výborného v právní věci žalobkyně: **CAR Road s.r.o.**, sídlem Podstránská 686/65, Brno, zastoupená JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem, sídlem Českobratrská 1403/2, Ostrava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2023, č. j. 21813/23/5100-41453-712140, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 4. 2025, č. j. 30 Af 36/2023-54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) rozhodnutím ze dne 30. 9. 2022, č. j. 4181500/22/3005-80541-712618, nevyhověl návrhu žalobkyně a nevyloučil automobil BMW 218i ACTIVE TOURER, RZ: X, z daňové exekuce vedené proti společnosti PROVAPE s.r.o. (dále jen „Provape“). Dle správce daně žalobkyně nedoložila právní titul, dle kterého nabyla vlastnické právo k uvedenému vozidlu. Žalobkyně se proti prvostupňovému rozhodnutí bránila odvoláním, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Brně v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění rozsudku uvedl, že správce daně zpochybnil údaj o vlastnictví vozidla obsažený v technickém průkazu. V době registrace vozidla byl v právní moci exekuční příkaz, na jehož základě bylo vozidlo pojata do soupisu věcí určených k prodeji. Platil tedy zákaz převodu vlastnictví vozidla s důsledky absolutní neplatnosti. Správce daně ověřil, že registr vozidel okolnosti převodu vlastnictví nezkomal. Krajský soud dospěl v daném případě ve shodě s žalovaným k závěru, že technický průkaz vlastnictví žalobkyně bez dalšího neprokazuje a že žalobkyně navzdory výzvě správce daně jiné důkazy prokazující nabytí vlastnictví nepředložila.

[3] Pokud žalobkyně namítala, že vlastnické právo nabyla v dobré víře, krajský soud toto obecné tvrzení nepovažoval za dostatečné pro vyloučení vozidla z daňové exekuce. Nabytí vlastnictví v dobré víře od neoprávněného upravuje § 1109 a § 1111 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Dle krajského soudu žalobkyně nedoložila, že by vozidlo získala za okolností uvedených v § 1109 občanského zákoníku. Předpokladem nabytí vlastnického práva od neoprávněného dle § 1111 občanského zákoníku je prokázání dobré víry a za tím účelem doložení platného právního titulu, který však žalobkyně nedoložila. Bez něj nebylo možné dobrou víru posoudit.

[4] K procesním námitkám krajský soud uvedl, že správce daně nepochybil tím, že daňový spis neodeslal na jiné územní pracoviště za účelem nahlížení. Žalobkyně požadovala zaslání správního spisu na jiné pracoviště z důvodu, že se nachází blíže sídla jejího zástupce. Právo nahlížet do daňového spisu ovšem dle krajského soudu nezahrnuje právo tak činit na jakémkoli územním pracovišti vybraném žalobkyní. Pokud žalobkyně v replice tuto námitku pozměnila tak, že správce daně měl žádost o zaslání spisu vyhodnotit alespoň jako žádost o dálkové nahlížení do spisu, krajský soud tuto námitku považoval za novou a opožděnou (uplatněnou po lhůtě pro podání žaloby).

[5] Krajský soud neshledal pochybení ani pokud jde o rozsah, v jakém správce daně žalobkyni nahlížení umožnil. V řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce nemohla žalobkyně zpochybňovat existenci či výši daňové povinnosti společnosti Provape, neboť ta nebyla předmětem tohoto řízení. Správce daně proto nepochybil, nevyhověl-li požadavku žalobkyně na nahlížení do daňového spisu společnosti Provape za účelem přezkumu zákonnosti a věcné správnosti daňové povinnosti stanovené této společností.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítala, že krajský soud nesprávně vyhodnotil technický průkaz jako důkaz neprokazující vlastnictví vozidla. Technický průkaz je veřejnou listinou, které svědčí presumpce správnosti. Krajský soud ve shodě se správními orgány přesto údaje v technickém průkazu zpochybnil, aniž by byly předloženy důkazy, které by stěžovatelčino vlastnictví zpochybnil. Stěžovatelka má za to, že vozidlo nabylo v dobré víře od společnosti Provape. Domnívá se, že pokud by převod vozidla byl problematický, správce daně by převodu aktivně zamezil, a to buď zajištěním vozidla, nebo poznámkou v registru vozidel. Nečinnost správce daně v průběhu daňové exekuce nelze přičítat k tíži stěžovatelce.

pokračování

[7] Dle stěžovatelky nebylo podstatné, že nedoložila nabývací titul, neboť i bez něj je zřejmé, že k převodu došlo. Společnost Provape jí vozidlo předala a došlo ke změně vlastníka v registru vozidel. Uvedl-li krajský soud, že převod vlastnictví vozidla byl absolutně neplatný, neboť společnost Provape byla omezena v nakládání s ním, stěžovatelka rozporuje, že na ni toto omezení dopadalo. Stěžovatelka nebyla účastníkem daňové exekuce, ani tuto skutečnost nemohla objektivně zjistit. Vlastnické právo nabyté v dobré víře je chráněno čl. 11 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

[8] Stěžovatelka dále namítala, že bylo porušeno její právo na spravedlivý proces. Správce daně jí neumožnil nahlížení do daňového spisu způsobem, který byl pro ni realizovatelný. Stěžovatelka žádala, aby byl daňový spis zaslán na územní pracoviště nacházející se v blízkosti sídla jejího zástupce. Správce daně tomuto požadavku nevyhověl a krajský soud uvedené procesní pochybení bagatelizoval. Stěžovatelka se rovněž domáhala toho, aby jí byly zpřístupněny informace o daňové povinnosti dlužníka Provape, neboť chtěla ověřit existenci a výši daňového nedoplatku a zákonnost prováděné daňové exekuce. Tím, že finanční orgány příslušné podklady stěžovatelce nezpřístupnily, jí znemožnily účinnou procesní obranu. Krajský soud pak tento postup v napadeném rozsudku nesprávně potvrdil.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Uvedl, že stěžovatelku stran převodu vlastnického práva tížilo důkazní břemeno, které neunesla. Vlastnictví dokládala pouze opisem technického průkazu, který ovšem převod vlastnického práva k vozidlu na stěžovatelku bez dalšího neprokazuje. Správcům daně vznikly pochybnosti o vlastnictví vozidla, proto stěžovatelku vyzval k doložení nabývacího titulu, což neučinila. Dle žalovaného tím stěžovatelka nemohla osvědčit ani dobrou víru, neboť nedoložila, jakým způsobem a za jakých okolností vlastnictví vozidla nabyla. K procesním námítkám žalovaný uvedl, že nebylo povinností správce daně zasílat spis na jiné územní pracoviště za účelem nahlížení. Odkaz na sídlo stěžovatelčina zástupce (v Ostravě) navíc postrádal bližší zdůvodnění, proč zástupce nemohl nahlédnout do spisu u místně příslušného správce daně (v Brně). Správce daně umožnil stěžovatelce nahlédnout do písemností, které se týkaly výlučně řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce, předmětem řízení nebyl přezkum zákonnosti daňové povinnosti pravomocně stanovené společností Provape.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] Mezi účastníky řízení je spor o to, zda předložení opisu technického průkazu vozidla postačovalo k prokázání toho, že stěžovatelka (v dobré víře) nabyla vlastnické právo k vozidlu, které vlastnila společnost Provape, u níž byla před převodem nařízena daňová exekuce a v exekučním příkazu bylo vozidlo pojato do soupisu věcí určených k prodeji. Stěžovatelka v reakci na výzvu správce daně k odevzdání vozidla uplatnila návrh na vyloučení vozidla z daňové exekuce.

III.1 Řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce

[12] Dle § 179 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, *po nařízení daňové exekuce správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě*

z moci úřední, rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštět provedení exekuce; příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a další osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.

[13] Nejvyšší správní soud se problematikou vyloučení majetku z daňové exekuce ve své rozhodovací činnosti již zabýval. Účelem tohoto řízení je poskytnout ochranu třetím osobám, odlišným od daňového dlužníka, jejichž majetek byl exekucí poškozen. „*Plnění, jež se exekucí vymáhá, je zavázán poskytnout dlužník, a proto také pouze poškozením jeho majetkové sféry může být pohledávka nuceně uspokojena. Třetí osoby musí být chráněny*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Afs 394/2017-32, bod 24).

[14] V řízení o vyloučení správce daně autoritativně neurčuje, zda třetí osobě náleží právo k majetku, které nepřipouští provedení exekuce. „*Předmětem řízení je přípustnost vedení exekuce na určitý majetek, nikoli vztah vyplývající ze soukromého práva. Otázku existence práva nepřipouštět provedení exekuce správce daně posuzuje jako předběžnou otázku podle § 99 odst. 1 daňového řádu, jejíž řešení je nezbytné pro vyjasnění, zda je možné na daný majetek vést exekuci. Rozhodnutím o vyloučení či nevyloučení majetku z daňové exekuce však není zakládán, měněn nebo rušen soukromoprávní vztah*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2022, č. j. 8 Afs 41/2021-38, č. 4398/2022 Sb. NSS, bod 19; shodně též rozsudek ze dne 23. 8. 2023, č. j. 7 Afs 321/2021-23, bod 16).

[15] V řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce je na navrhovateli, aby prokázal, že mu svědčí vlastnické právo k majetku, jehož vyloučení z daňové exekuce se domáhá. Hrozí-li, že navrhovatel neunese břemeno tvrzení a břemeno důkazní, má správce daně povinnost jej o této skutečnosti poučit a umožnit mu svá tvrzení a důkazy doplnit. Dospěje-li však správce daně k závěru, že si navrhovatelem předložené důkazy odporují či jsou jinak nedůvěryhodné, návrh na vyloučení majetku z exekuce zamítne. Judikatura Nejvyššího správního soudu dospěla k závěru, že v takovém případě již není povinností správce daně předejít navrhovateli pochybnosti o důkazech a dát mu další příležitost, aby tyto pochybnosti vyvrátil (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Afs 348/2018-32, ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Afs 251/2019-29, ze dne 15. 9. 2021, č. j. 10 Afs 61/2021-40, a ze dne 12. 10. 2022, č. j. 2 Afs 304/2020-31).

III.2 Technický průkaz jako důkaz

[16] Stěžovatelka jako jediný doklad prokazující její vlastnické právo k vozidlu předložila opis technického průkazu. Technický průkaz vozidla je veřejnou listinou, tudíž je u něj presumována správnost údajů v něm uvedených (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 8. 2012, sp. zn. II. ÚS 1463/11, nebo ze dne 23. 8. 2012, sp. zn. II. ÚS 561/12, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. 21 Cdo 694/2006, č. 13/2008 Sb. rozh. obč., nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2024, č. j. 5 As 40/2023-42). Dle judikatury Nejvyššího soudu „*technický průkaz vozidla je dokladem, kterým se vedle technických parametrů vozidla osvědčují údaje o vlastníku a provozovateli vozidla, nelze jej ovšem považovat za listinu prokazující vlastnictví k věci. Skutečnost, že je technický průkaz veřejnou listinou, znamená pouze tolik, že se údaje v něm uvedené považují za pravdivé, není-li prokázán opak*“ (rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 1. 3. 2011, sp. zn. 28 Cdo 614/2009, a ze dne 26. 7. 2022, sp. zn. 23 Cdo 1837/2022, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 2. 2022, sp. zn. 21 Cdo 1811/2021).

pokračování

[17] Nejvyšší soud dále v odkazovaném rozsudku ve věci sp. zn. 23 Cdo 1837/2022 vyslovil, že „z judikатурních závěrů týkajících se významu údajů o vlastnictví zapsaných v technickém průkazu vozidla pro existenci dobré víry nabyvatele nevyplývá, že by zápis vlastnictví vozidla v technickém průkazu nemohl mít za žádných okolností vliv na to, zda byl nabyvatel při uzavírání kupní smlouvy v dobré víře o tom, že prodávající je oprávněn převést vlastnické právo. Podává se z nich pouze, že v případě, kdy z jiných okolností vyvstanou pochybnosti o vlastnickém právu (...), nemůže se nabyvatel spokojit pouze s údajem o vlastnictví uvedeným v technickém průkazu vozidla“. Z judikatury Nejvyššího soudu rovněž vyplývá, že registr silničních vozidel není veřejným seznamem ve smyslu § 1109 občanského zákoníku, neboť u něj není splněna podmínka „veřejnosti“ (publicity), tj. možnost kohokoli bez omezení do registru vozidel nahlížet. Nabytí vlastnického práva k vozidlu taktéž není vázáno na zápis do registru silničních vozidel (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 9. 2017, sp. zn. 22 Cdo 5330/2015).

III.3 Nabytí vlastnického práva od neoprávněného

[18] Vzhledem k tomu, že se stěžovatelka dovolává nabytí vlastnického práva v dobré víře, shrnuje Nejvyšší správní soud i právní úpravu týkající se této problematiky.

[19] Dle § 1109 občanského zákoníku *vlastníkem věci se stane ten, kdo získal věc, která není zapsána ve veřejném seznamu, a byl vzhledem ke všem okolnostem v dobré víře v oprávnění druhé strany vlastnické právo převést na základě řádného titulu, pokud k nabytí došlo*

- a) *ve veřejné dražbě,*
- b) *od podnikatele při jeho podnikatelské činnosti v rámci běžného obchodního styku,*
- c) *za úplatu od někoho, komu vlastník věc svěřil,*
- d) *od neoprávněného dědice, jemuž bylo nabytí dědictví potvrzeno,*
- e) *při obchodu s investičním nástrojem, cenným papírem nebo listinou vystavenými na doručitele, nebo*
- f) *při obchodu na komoditní burze.*

[20] Dle § 1111 občanského zákoníku platí, že *získal-li někdo movitou věc za jiných okolností, než které stanoví § 1109 nebo 1110, stane se vlastníkem věci, pokud prokáže dobrou víru v oprávnění převodce převést vlastnické právo k věci. To neplatí, pokud vlastník prokáže, že věc pozbyl ztrátou nebo činem povahy úmyslného trestného činu.*

[21] Citovaná ustanovení upravují nabytí vlastnického práva v dobré víře k věci nezapsané (nezapisované) do veřejného seznamu od osoby, která není oprávněna ji převést, a naplňují tak ústavněprávní požadavek chránit dobrou víru v míře přiměřené (proporcionální) souvisejícímu zásahu do vlastnického práva dosavadního vlastníka. Odkazovaná ustanovení občanského zákoníku obsahují dvě skupiny skutkových podstat nabytí od neoprávněného: 1/ privilegované (speciální) obsažené v § 1109 a 2/ obecnou (subsidiární) obsaženou v § 1111 občanského zákoníku. V případě privilegovaného nabytí není nabyvatel povinen prokazovat dobrou víru (v jeho prospěch se uplatní domněnka dobré víry); úprava obsažená v § 1111 občanského zákoníku naopak vyžaduje, aby nabyvatel dobrou víru prokázal – viz k tomu shodně PETROV, J. *Komentář k § 1109 občanskému zákoníku [Privilegované skutkové podstaty]*. In: PETROV, J., VÝTISK, M., BERAN, V. a kol. *Občanský zákoník*. 2. vydání (3. aktualizace), Praha: C. H. Beck, 2024, marg. č. 1. Tím dochází k odchylce od obecné zásady obsažené v § 7 občanského zákoníku, že se dobrá víra presumuje (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 10. 2019, sp. zn. 22 Cdo 240/2019).

[22] Je-li držitel se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře či nikoli, je třeba vždy hodnotit objektivně a nikoli pouze ze subjektivního hlediska (osobního přesvědčení) samotného účastníka. Dobrá víra držitele věci se musí vztahovat i k okolnostem, za nichž mohlo právo vzniknout, tedy i k právnímu důvodu (titulu), který by mohl mít za následek vznik práva. Oprávněná držba se však nemusí nutně opírat o existující právní důvod. Postačuje, aby tu byl domnělý právní důvod (*titulus putativus*), tedy aby držitel byl se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře, že mu takový právní titul svědčí (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2020, sp. zn. 21 Cdo 3433/2020).

[23] Pokud jde o aplikaci výše citované právní úpravy nabytí vlastnického práva od neoprávněného v exekučním řízení, lze odkázat např. na již zmiňované usnesení Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 22 Cdo 240/2019, kde soudní exekutor vedl exekuci na majetek povinného, do kterého patřilo i vozidlo, které soudní exekutor zahrnul do soupisu majetku a poučil povinného o tom, že s ním nesmí nakládat. Povinný se tímto zákazem neřídil a vozidlo převedl na třetí osobu, která od povinného vozidlo zakoupila na základě kupní smlouvy, přičemž posléze se domáhala vyloučení vozidla ze soupisu movitých věcí. V tom byla v uvedené věci úspěšná vzhledem k tomu, že doložila platný nabývací titul, na jehož základě (s ohledem na další okolnosti případu) nevystaly pochybnosti o její dobré víře.

[24] V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud uvádí, že excindační žaloby v civilním řízení a řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce jsou koncipovány obdobně. Byť nelze civilistickou judikaturu aplikovat slepě a mechanicky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2024, č. j. 10 Afs 96/2022-59), neshledal Nejvyšší správní soud žádný důvod, pro který by se úprava nabytí vlastnického práva od neoprávněného neměla uplatnit též v rámci daňové exekuce. Správce daně je proto povinen k námitkám zkoumat jako předběžnou otázku, zda osoba, která žádá o vyloučení majetku z daňové exekuce, (ne)nabyla vlastnické právo k věci nezapsané ve veřejném seznamu v dobré víře ve smyslu § 1109 nebo § 1111 občanského zákoníku, a to při současném zohlednění civilní judikatury, která se na takové případy plně uplatní.

III.4 Posouzení daného případu

[25] V nyní posuzované věci stěžovatelka za účelem prokázání vlastnického práva předložila pouze opis technického průkazu, v němž je uvedena jako vlastník vozidla. S odkazem na technický průkaz se pak dovolávala existence dobré víry.

[26] Stěžovatelčino vlastnické právo bylo správcem daně důvodně zpochybněno, neboť k němu došlo v době, kdy společnost Provape již nebyla oprávněna s vozidlem nakládat (vozidlo bylo pojato do soupisu věcí určených k prodeji v exekuci). Stěžovatelka se přitom v řízení o vyloučení vozidla z daňové exekuce omezila toliko na předložení technického průkazu, žádné bližší okolnosti a podrobnosti týkající se převodu vozidla neuvedla. Svá tvrzení pak nedoplnila ani k výzvě správce daně, který ji poučil, že okolnosti převodu vozidla dostatečně netvrdila a neprokázala. Navzdory poučení stěžovatelka jakákoli další tvrzení ani nabývací titul (či jiné důkazy) v řízení nedoplnila.

[27] Za shora popsáných skutkových okolností krajský soud v napadeném rozsudku (ve shodě s finančními orgány) správně dovodil, že zde existuje pochybnost o tom, že společnost Provape na stěžovatelku platně převedla vlastnické právo k vozidlu. V říjnu roku 2021

pokračování

správce daně vyzval společnost Provape k sepsání prohlášení o majetku, veškerá jednání týkající se majetku po obdržení této výzvy proto byla vůči správci daně neúčinná dle § 180 odst. 6 daňového řádu. Správce daně zároveň v říjnu roku 2021 zahrnul dotčené vozidlo do soupisu věcí určených k prodeji, společnost Provape proto nemohla s vozidlem nakládat a veškerá následná právní jednání porušující tento zákaz byla absolutně neplatná dle § 204 odst. 2 daňového řádu. Stěžovatelka se dle technického průkazu měla stát vlastníkem vozidla až v lednu 2022. Lze tedy přisvědčit krajskému soudu v jeho závěru, že technický průkaz, jehož funkce je pouze evidenční, bez dalšího nedokládal stěžovatelčino vlastnictví vozidla. O platnosti převodu panovaly pochybnosti.

[28] Stěžovatelka pak k otázce vlastnictví pouze obecně poukazovala na to, že vozidlo nabylo v dobré víře a že o daňové exekuci společnosti Provape nevěděla. Jak již bylo vysvětleno výše, obecně nelze vyloučit, že osoba žádající o vyloučení věci z daňové exekuce může doložit a prokázat, že vlastnictví k věci nabylo od neoprávněného v dobré víře ve smyslu § 1109 nebo § 1111 občanského zákoníku.

[29] O takový případ se však v posuzované věci nejednalo. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, že stěžovatelka stran dobré víry neunesla břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Stěžovatelka nesdělila, za jakých konkrétních okolností nabylo vozidlo od společnosti Provape, a proto nebylo možné aplikovat způsoby nabytí od neoprávněného dle § 1109 občanského zákoníku. Bylo na stěžovatelce, aby některý z těchto způsobů tvrdila a doložila, což neučinila. Stěžovatelka pak netvrdila a neprokázala ani naplnění podmínky pro nabytí vlastnického práva od neoprávněného dle § 1111 občanského zákoníku. Nedoložila právní titul, který měl vést k nabytí vlastnického práva k dotčenému vozidlu. Právní titul a dobrá víra v něj přitom představuje jednu z podmínek nabytí vlastnického práva podle tohoto ustanovení (viz bod [23] výše), bez právního titulu nelze existenci dobré víry posoudit a hodnotit. Krajský soud proto správně dovodil, že neuvedla-li stěžovatelka žádné podrobnosti a okolnosti týkající se vlastního převodu vozidla od společnosti Provape, nemohla být dobrá víra řádně posouzena a vyhodnocena a v důsledku toho ani vyhověno žádosti o vyloučení vozidla z daňové exekuce.

[30] K odkazu stěžovatelky na čl. 11 Listiny Nejvyšší správní soud uvádí, že ochrana vlastnického práva nabytého v dobré víře plyne z čl. 11 Listiny a je na zákonné úrovni rozvedena právě v § 1109 a násl. občanského zákoníku. V tomto konkrétním případě však stěžovatelka netvrdila a nedoložila, že by naplnila zákonné podmínky pro aplikaci některého z těchto ustanovení. Omezila se toliko na obecné konstatování, které k prokázání dobré víry nepostačovalo.

III.5 Námitky spojené s nahlížením do daňového spisu

[31] Nejvyšší správní soud se nakonec zabýval námitkami, jimiž stěžovatelka zpochybňovala způsob a rozsah nahlížení do daňového spisu. Uvedené námitky krajský soud nepovažoval za důvodné a Nejvyšší správní soud závěry krajského soudu potvrzuje. K porušení stěžovatelčina práva na spravedlivý proces nedošlo.

[32] Ke stěžovatelčině požadavku na zpřístupnění písemností, které se vztahovaly k daňovému dluhu společnosti Provape, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že v řízení o přezkum rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost o vyloučení majetku

z daňové exekuce, je v souladu s § 179 odst. 1 daňového řádu zpravidla možné přezkoumat pouze naplnění podmínek k vyloučení majetku z daňové exekuce, tj. existenci práva vylučujícího provedení exekuce. Ani prostřednictvím tvrzení o zásadním zásahu do vlastnického práva (v daném případě vlastnického práva stěžovatelky) nelze prolomit zásadu presumpce správnosti vydaných pravomocných rozhodnutí a připustit ověřování nalézacího řízení jiného daňového subjektu a přezkoumání správnosti v něm vydaných platebních výměrů, které jsou pravomocné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2021, čj. 5 Afs 338/2020-37). Předmětem řízení bylo výhradně to, zda stěžovatelka naplnila podmínky pro vyloučení věci z daňové exekuce. Stěžovatelka nebyla oprávněna jakkoli zpochybňovat existenci a výši daňového dluhu společnosti Provape, finanční orgány proto nepochybyly, pokud stěžovatelce nezpřístupnily písemnosti týkající se jiného daňového subjektu, společnosti Provape.

[33] Pokud stěžovatelka požadovala, aby jí správce daně v souladu se zásadou vstřícnosti umožnil nahlížení do spisového materiálu na konkrétním územním pracovišti, vybraném stěžovatelkou s odůvodněním, že se nachází blíže sídla jejího zástupce, Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem ani v tomto případě v postupu správce daně neshledal pochybení.

[34] Daňovému subjektu je zajisté nutno umožnit nahlížení do daňového spisu v souladu s § 66 daňového řádu. Toto právo může vykonávat v místě uložení spisu, které bude nejčastěji odpovídat sídlu či pracovišti správce daně, jenž v dané věci vede řízení nebo činí konkrétní úkony. Daňový subjekt také může požádat o elektronické zaslání písemností. Toto právo však nelze vykládat tak, že je správce daně povinen vyhovět žádosti daňového subjektu o nahlížení na jakémkoli územním pracovišti, které si daňový subjekt vybere. Daňový subjekt takovou žádost učinit může a správce daně jí může vyhovět, pokud pro to shledá opodstatněné důvody. Za tyto důvody však nelze považovat pouze to, že se vybrané územní pracoviště nachází blíže sídlu stěžovatelčina zástupce. Stěžovatelka přitom ani v kasační stížnosti nevysvětlila, jaký konkrétní důvod zabraňoval jejímu zástupci nahlížet do spisu v sídle správce daně a proč nemohl přicestovat z Ostravy do Brna. Závěr krajského soudu o opožděnosti stěžovatelčiny argumentace, dle které měl správce daně její žádost posoudit ve smyslu § 70 odst. 2 daňového řádu alespoň tak, že by část spisu stěžovatelce zpřístupnil v elektronické podobě (zasláním kopií dokumentů), pak stěžovatelka v kasační stížnosti nezpochybnila. Nejvyšší správní soud se proto správností tohoto závěru nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[36] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2025

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu